

Beste theaterliefhebber,

In november kon u bij ons terecht voor twee bijzondere voorstellingen in het kader van het internationaal kunstenfestival Next. 'Absence' (NT-Gent & Crew) was een performance over afwezigheid. Inspiratiebron voor deze voorstelling was de tsunami die Japan teisterde in 2011. Peter Verhelst en Eric Joris gingen de moeilijke thematiek te lijf met beeld, tekst, beweging en spits technologie en ... met de hulp van twee begenadigde artiesten: danseres Fumiyo Ikeda en acteur Frank Focketeyn. Voor 'Histoire d'amour' (Compagnie Teatrocinema) namen we de bus naar het Maison de la Culture in Doornik. Deze productie was een combinatie van theater, film, stripverhaal, animatiefilm, fotografie en muziek en vertelde het verhaal van een obsessievolle liefde van een man voor een vrouw. Zowel 'Absence' en 'Histoire d'amour' waren voorstellingen die buiten de lijntjes kleurden, wat ook de uitdrukkelijke bedoeling is van een festival als Next. Wij hopen dat we jaar na jaar meer volk zullen kunnen verleiden om mee te stappen in dit avontuur. Al was het maar om hen te laten meegenieten van de unieke sfeer van dit grensoverschrijdend gebeuren.

We gaan richting eindejaar met twee fantastische voorstellingen in eigen huis. Op 11 december komt het Antwerpse gezelschap SKaGeN over de vloer met 'Pardon! Sorry dat ik leef'. Valentijn Dhaenens, Korneel Hamers en Clara van den Broeck maakten een beklijvende thea-

terproductie over het gevecht van de kleine man met het gerechtsapparaat. Ze lieten zich inspireren door een documentaire van de Franse Magnumfotograaf Raymond Depardon. Voorafgaand is er een inleidende babbel met de acteurs.

Voor het jonge publiek hebben we tijdens de kerstvakantie de heerlijke muziektheatervoorstelling 'De koningin is verdwenen' in de aanbieding. Anna Vercammen en haar muzikale kompaan Joeri Cnapelinckx vertellen en zingen een zacht verhaal over verdriet en de hoop dat het zal overgaan. Wees gerust... ondanks het ernstige thema zit er ook best wel wat humor in deze voorstelling. Heel bijzonder zijn bovendien de prachtige prenten die illustratrice Sabien Clemant 'live' op het grote scherm tekent. Geloof ons, dit is een must see voor iedereen van 5 jaar en ouder.

In dit nummer van Theaternieuws leest u alles over beide theaterproducties. Graag tot binnenkort in De Steiger en voor straks: een heel fijn eindejaar!

Hartelijke groet,

Bart Bogaert.

In de kijker ...

PARDON! SORRY DAT IK LEEF

door SKaGeN

Steekkaart van de voorstelling

Datum: vrijdag 11 december om 20.15 u. in de theaterzaal

Van en met: Valentijn Dhaenens, Korneel Hamers en Clara van den Broek

Scenografie: SKaGeN

Kostuum: Barbara De Laere

Productie: SKaGeN i.s.m. Villanella/DE Studio, met steun van de Vlaamse Gemeenschap

EXTRA: om 19.30 u. is er in de studio een inleidende babbel met de acteurs

In 't kort

SKaGeN baseert zich op documentair werk van Magnum-fotograaf Raymond Depardon en maakt een pakkende voorstelling over de kleine man in clash met de grote structuren. Soms doet een mens foute dingen. Kan hij dan rekenen op begrip of blijft hij kwetsbaar en machteloos achter? "(...) een ontzettend inhoudelijke, consequent uitgewerkte en lekker gespeelde voorstelling. Een bijzonder kleinood om nooit te vergeten dat niet iedereen even fortuinlijk is in deze maatschappij." (Filip Tielens, Cutting Edge)

Over het collectief SKaGeN

SKaGeN is een collectief theatergezelschap, dat gevoelsgerichte ervaringen aanbiedt voor een zo breed mogelijk publiek. Daarbij staat een toegankelijke vorm van kunstexploratie en vormexperiment centraal. Door de integratie van verschillende media zoals video, strip, muziek, poppen en locatie wil SKaGeN de theaterscène verbreden en jong en oud nieuwe verbeeldingsvormen aanreiken. Door nieuwe, hedendaagse vormen te ontwikkelen, wil SKaGeN inhoud geven aan de complexiteit van de ons omringende wereld en die wereld verbeelden.

SKaGeN bestaat uit Valentijn Dhaenens, Korneel Hamers, Mathijs F Scheepers en Clara van den Broek. Allen studeerden in 2000 af aan de voormalige acteursopleiding Toneel Dora van der Groen in Antwerpen. In hetzelfde jaar stichtten ze een collectief, samen met klasgenoten Yves Degryse en Bruno Vanden Broecke, die beiden later in 2009 nieuwe horizonten opzochten.

Interview met Valentijn Dhaenens

Bron: Knack, 22.04.2015

Met 'Pardon! Sorry dat ik leef' maakt acteur Valentijn Dhaenens met het collectief SKaGeN een voorstelling over het oeuvre van Magnumfotograaf Raymond Depardon. "Hij portretteert de brute overlevingskracht van introverte mensen."

Raymond Depardon maakte ook het staatsportret van de Franse president Hollande. Wat fascineert u aan Depardon?

VALENTIJN DHAENENS: Zijn mensbeeld. Hij portretteert de brute overlevingskracht van introverte mensen, maakte indrukwekkende foto's van mensen in de Sahara, en trok naar zijn geboortestreek in de Pyreneeën om er de straatarme landbouwers te fotograferen. Een van de strafste foto's is het zwart-witbeeld van een boer die aan een morsig cafétafeltje zit en zijn gelaat verbergt in zijn regenjas die hij tot over zijn hoofd getrokken heeft. Dat beeld typeert de stijl en de persoonlijkheid van Depardon.

Hoe ontstaat theater uit zijn verstilde foto's?

DHAENENS: We lieten ons vooral inspireren door zijn documentaires, die hij op dezelfde manier maakt als zijn foto's: hij kiest één kader en registreert dan wat er binnen dat kader gebeurt. Dat wil hij ons toch doen geloven. Authenticiteit is altijd een leugen, alleen al omdat er een selectie

gemaakt wordt uit de foto's of filmbeelden. Pardon! Sorry dat ik leef is vooral gebaseerd op de documentaire *Délits Flagrants* (1994).

De documentaire die hij draaide in het gerechtsgebouw in Parijs?

DHAENENS: Ja. De camera staat voor een tafeltje in het kantoor van de procureur. Aan de ene zijde zit de procureur, aan de andere zijde volgen de gearresteerden elkaar op. Van drugsverslaafden tot kleptomannen. Depardon doet niets meer dan die gesprekken registreren en tonen hoe elke mens zijn vel tracht te redden en zich verweert als een kat in het nauw. Je ziet de adrenaline stromen, je leest de wanhoop in de ogen, en je hoort de van angst doordrongen (war)taal die ze uitkramen. Die dialogen zijn haast niet te begrijpen noch te reconstrueren. Als een mens vertelt, doet hij dat chaotisch. Zeker in het midden van de nacht en oog in oog met een procureur van wie de tragische mens zo bang is dat het haast komisch wordt.

Zet SKaGeN deze docu op de planken als een tragikomedie in wartaal?

DHAENENS: (Lacht) Deels. We baseren ons op de documentaire maar schreven nieuwe dialogen en voegden er muziek aan toe. Zoals slecht gezongen Beethoven. We voeren een nacht in het justitiepaleis op en met drie acteurs spelen we veertien personages. De setting is identiek: een tafel tussen twee mensen. Maar ons tafeltje staat op een draaischijf. Degene die aan de kant van de gearresteerde zit, zit na een druk op de knop aan de andere kant en moet dan de rol van de procureur spelen. Zo willen we tonen hoe inwisselbaar de macht is en hoe leugenachtig het rechtsapparaat.

Hoe leugenachtig het rechtsapparaat?

DHAENENS: Het justitiesysteem is een poging tot controle, maar het is een illusie te geloven dat justitie echt voor veiligheid zorgt. Net zoals vrijheid en gelijkheid onmogelijk zijn. Neem nu de ontmoeting bij de procureur. Afhankelijk van wat je zegt of hoe je je gedraagt, beslist een procureur in amper een kwartier over jouw leven. Dat is toch onbegrijpelijk! Maar zo is het. Die vaststelling delen we met dit stuk. Net zoals Depardon zijn machteloosheid tegenover machtswellust deelde door rakende portretten te maken van mensen die liever in hun jas wegduiken dan zich te snijden aan de scherpe kanten van het leven. Wie kent dat gevoel niet? (Els Van Steenberghe)

Recensie bron: CuttingEdge.be, 29.04.2015

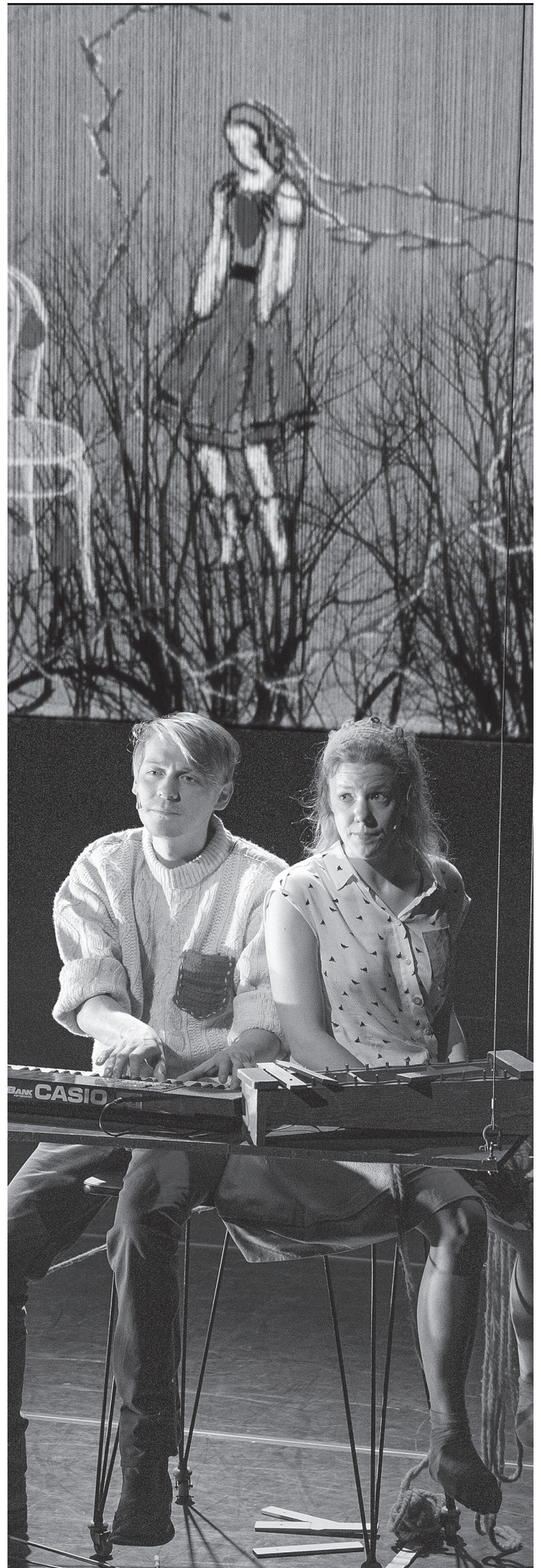
Een carrousel van kruisverhoren in de rechtbank

Drie acteurs van SKaGeN nemen ons in 'Pardon! Sorry dat ik leef' mee naar de verhoorkamer in het justitiepaleis. Als een vlieg op de muur kijken we naar hoe mensen die beschuldigd worden van drugsgebruik, illegaliteit, diefstal of partnermishandeling in een één-op-één-gesprek verwickeld zijn met de procureur. Klinkt saai? Dat is het zeker niet. Deze discussies over schuld, spijt en verzachtende omstandigheden zijn net razend interessant. Er wordt heel wat gepocheld met de waarheid, soms zelfs letterlijk.

De makers hebben duidelijk goed gekeken naar 'De rechtbank' op Vier, of alleszins naar de documentaires van de Franse fotograaf en filmmaker Raymond Depardon. SKaGeN trapt gelukkig niet in de val om de procureurs als arrogante onmenselijke weg te zetten om zo de sympathie voor het slachtoffer te versterken. Door de injectie van allerlei surreële elementen wordt duidelijk gemaakt dat de ondervragers ook niet onfeilbaar zijn en al eens een Freudiaanse gedachte koesteren, zoals een zoen, een flirt of zelfs een walsje met een cliënt. Deze bevreedende elementen brengen enige lichtheid tussen de erg serieuze gesprekken, ook al bouwen ze niet op naar een apotheose.

Wat zou SKaGeN met deze carrousel aan kruisverhoren willen vertellen? In de eerste plaats dat iedereen op het beklagdenbankje terecht zou kunnen komen. De acteurs spelen een tiental personages en switchen daarbij telkens van rol, terwijl het decor maar blijft ronddraaien. In een sleutelscène zie je hoe Korneel Hamers aan de zijkant de bewegingen van Valentijn Dhaenens lijkt te sturen, zoals een voodoo-god. Later gaat ook een personage van de uitstekend spelende Clara van den Broek ten onder aan de druk van de verwachtingen. Misschien worden we wel veel meer door onze omgeving bepaald dan het discours over 'zelfredzaamheid' van de procureurs ons wil doen geloven? Van 'Alle mensen werden brüder' aan het begin tot 'Je suis malade' aan het eind: de spagaat tussen solidariteit en persoonlijke verantwoordelijkheid zit mooi verweven in dit stuk.

'Pardon! Sorry dat ik leef' is een ontzettend inhoudelijke, consequent uitgewerkte en lekker gespeelde voorstelling. Een bijzonder kleinood om nooit te vergeten dat niet iedereen even fortuinlijk is in deze maatschappij. (Filip Tielens)

In de kijker ...

DE KONINGIN IS VERDWENEN

door Kopergieterij

Steekkaart van de voorstelling

Datum: dinsdag 22 december om 15 u. in de theaterzaal

Concept en tekst: Anna Vercammen

Creatie en spel: Anna Vercammen en Joeri Cnapelinckx

Muziek: Joeri Cnapelinckx

Muzikanten (blazers): Eva Vermeiren & Joop Pareyn

Illustraties: Sabien Clement

Speladvies: Raven Ruëll

Kostuums: Frouke Van Gheluwe

Licht: Jeroen Doise

Klank: Korneel Moreaux

Over de voorstelling

De koning komt niet buiten

Zijn tuin staat in verval.

Alles heeft hem nu verlaten.

Zelfs de echo, in het dal.

Dit is verhaal van het koninkrijk

waar het lot heeft toegeslagen.

De koningin is verdwenen

De koning kan niet

tegen zijn verlies.

De narren zijn het rijk uit gevluht.

De prinses wacht op de dooi.

Waar zijn de vingertoppen van

een prins, als je hart bevroren is?

Een zacht verhaal over veel verdriet, en de hoop dat het zal overgaan.

Over sneeuw en over zon. En tijd.

Een beeldende, muzikale vertelling van theatermaakster/muzikante Anna Vercammen, haar muzikale kompaan Joeri Cnapelinckx en illustrator Sabien Clement.

De koningin is verdwenen onthult in haar theatrale muzikaliteit misschien dat beetje hoop wanneer je denkt: "het komt nooit meer goed!", je toch durft te geloven: "het komt misschien toch wel goed!"

Over de makers

Anna Vercammen speelde o.a. in voorstellingen van KOPERGIETERIJ, Het Gevolg, ZEVEN/Inne Goris, 't Arsenal en Compagnie Barbarie. Samen met Joeri Cnapelinckx - waarmee ze aan het RITS studeerde - maakt ze deel uit van het kleinschalige Nederlandstalige muziekproject De Anale Fase, waarmee ze sobere, doch absurde, fantasierijke nummertjes spelen. Ze worden wel eens de Vlaamse Cocorosie, of Hans & Grietje van het Belgisch surrealistische lied genoemd.

Joeri Cnapelinckx is muzikant. Hij richtte jaren geleden de muziekgroep Kawada op, dat intussen omgedoopt werd tot Sunday Bell Ringers. Verder speelt hij ook bij Tommigon en De Anale Fase. Ook in het theater werkt Joeri regelmatig mee als muzikant. Zo is hij te zien/horen voorstellingen van Ultima Thule, HetPaleis, Braakland/ZheBilding en Needcompany.

Sabien Clement is illustrator, gekend van o.a. de jeugd- of kinderboeken 'Brave kinders' (Mieke Dobbels & Vicky Lommatzsch, winnaar Boekenpluim 2014), 'Linus' (samen met Mieke Versyp & Pieter Gaudesaboos, winnaar Gouden Uil 2008), 'Mijn oma is van peperkoek' (Evelien De Vlieger, winnaar Boekenpluim 2013),

In 't kort

Theatermaakster en muzikante Anna Vercammen vertelt, ondersteund door heerlijke livemuziek, een zacht verhaal over veel verdriet en over de hoop dat het zal overgaan. "De hele voorstelling weet ze uitstekend het midden te houden tussen tragiek en troost, tussen drama en humor. (...) Er gebeurt zoveel op het podium, ook al door de geweldige présence van Anna Vercammen, dat je zou vergeten te kijken naar de prachtige prenten die Sabien Clement vanuit een hoekje van het podium op het grote scherm tekent." (De Standaard)

Recensie bron: De Standaard, 26.12.2014

Eerst werd ze wat brozer en bleker, op den duur haast doorschijnend. Zo doorschijnend, dat de koning een keer de gordijnen stond te knuffelen in de waan dat ze zijn vrouw waren. *De koningin is verdwenen* begint met een poëtische omschrijving van een depressie, en daarmee levert de theatermaakster Anna Vercammen meteen een mooi visitekaartje af. De hele voorstelling weet ze uitstekend het midden te houden tussen tragiek en troost, tussen drama en humor. Hilarisch zijn de listen die de narren verzinnen om het Lot om de tuin te leiden, inriest is het verbod op huilen dat de koning uitvaardigt. De koning sluit zich op in zijn verdriet, en laat daarmee de prinses aan haar lot over. Alsof hij mee verdwenen is met zijn vrouw, van wie alleen de schoenen en de jas nog overblijven, gevonden aan de rivier.

De prinses verbijt haar tranen, waardoor haar hart zo zwaar wordt, dat ze telkens van het paard van een passerende prins kukelt. Haar onverwerkte verdriet maakt haar ongeschikt voor de huwelijksmarkt. Pas als een prins met veel tijd en aandacht komt aanbellen, raakt haar hart ontdooid en kan ze wenen. Net zoals ze zelf haar vader massa's tijd moet gunnen, voor hij zijn hoop opgeeft en zijn tranen laat stromen. Dat tijd de basis van een rouwproces is, heeft Vercammen hier heel mooi aanschouwelijk gemaakt voor kleuters en lagereschoolkinderen.

Net als de tekst vindt de muziek, van De Anale Fase, een goede balans tussen beschouwend en ruig. Heerlijk is het woedende 'Niks aan de hand' waarmee de prinses haar afkeer van het zwijgen ventileert. Mooi ook hoe de instrumenten opgaan in de voorstelling.

Er gebeurt zoveel op het podium, ook al door de geweldige présence van Anna Vercammen, dat je zou vergeten te kijken naar de prachtige prenten die Sabien Clement vanuit een hoekje van het podium op het grote scherm tekent. Die kun je gelukkig na afloop van deze ontroerende voorstelling in boekvorm mee naar huis nemen. (Eva Berghmans)